

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Martina Jakuba Bruse a Faisala Husseiniho v právní věci žalobců: **a) Ing. P. J., b) Mgr. M. Š., c) Spolek občanů Permanent**, Pístecká 1431/3, Nymburk, všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Colegium Reality s. r. o.**, Liliová 221/13, Praha 1, zastoupena advokátem JUDr. Janem Marečkem, Na Švihance 1476/1, Praha 2, **II) město Nymburk**, náměstí Přemyslovců 163/20, Nymburk, zastoupeno advokátem JUDr. Bohuslavem Sedlatým, náměstí Přemyslovců 15/10, Nymburk, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2021, čj. 159833/2021/KUSK, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2022, čj. 54 A 12/2022-155,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti proti výroku I rozsudku krajského soudu **se odmítají**.
- II.** Kasační stížnosti proti výrokům II až IV rozsudku krajského soudu **se zamítají**.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení I) **je povinna** zaplatit každému ze žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 6 500 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D.
- IV.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V.** Osoba zúčastněná na řízení II) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V tomto rozsudku se NSS zabývá tím, zda z důvodu změny projektové dokumentace v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby byly správní orgány povinny si opatřit verifikační stanovisko EIA (§ 9a odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2023) k její poslední verzi a zda

rozhodnutí žalovaného skutečně trpí krajským soudem vytýkanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

1. Popis věci

[2] Společnost AZOS CZ, s. r. o., požádala dne 20. 3. 2014 o dodatečné povolení stavebních úprav zahrnujících přestavbu a úpravy stávajících výrobních hal v areálu strojírenských závodů v Nymburku současně s umístěním a zprovozněním výrobních linek a zařízení určených k podnikatelské činnosti, zejména ke kataforéznímu lakování. V průběhu řízení se společnost rozdělila: stavebníkem je od té doby společnost Automotive Painting Partners s. r. o. a vlastníkem stavby se stala osoba zúčastněná na řízení I) Colegium Reality s. r. o. (nyní stěžovatelka). Stavebník svou žádost opakovaně doplňoval a upravoval.

[3] Žalobci a) a b) jsou vlastníky nemovitostí nacházejících se v bezprostřední blízkosti dodatečně povolované stavby, ve kterých žijí. Žalobce c) je spolkem, který se od roku 2014 komplexně zabývá provozem společnosti AZOS CZ, s. r. o., nyní stavebníka a stěžovatelky. Žalobci tvrdí, že byli zkráceni jednak na svých právech na příznivé životní prostředí, na ochranu života a zdraví a na soukromí, jednak na vlastnickém právu. Ve správním řízení aktivně vystupovali proti dodatečnému povolení stavby.

[4] Magistrát města Mladá Boleslav (stavební úřad) rozhodnutím ze dne 30. 10. 2020 stavebníkovi dodatečně povolil stavbu *Stavební úpravy hlavního výrobního objektu (SO.1), pomocných technických provozů (SO.3) a expedice (SO.4)* na pozemcích st. p. č. 2585/1, 2585/2, 2585/3, 2583, 2587 a 3905 a parc. č. 747/15 v katastrálním území Nymburk. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, která žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 12. 2021 zamítl.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobci bránili žalobou u krajského soudu. Ten v záhlaví označeným rozsudkem vyslovil, že stavebník není osobou zúčastněnou na řízení (výrok I), rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II) a rozhodl o nákladech řízení (výroky III a IV). Důvodem zrušení obou zmíněných rozhodnutí bylo jednak chybějící verifikační stanovisko EIA k poslední verzi projektové dokumentace stavby, která se v průběhu správního řízení opakovaně v podstatných záležitostech měnila, a jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů rozhodnutí v otázkách souladu s požadavky územního plánu na vsakování dešťových vod a zřízení izolační zeleně, vlivu zápachu na životní prostředí aj. Ostatní žalobní body shledal krajský soud nedůvodnými, vyjádřil se též k pasportu stavby, který v průběhu správního řízení stavebník předložil stavebnímu úřadu.

2. Kasační řízení

Kasační stížnost stěžovatelky

[6] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhla, aby jej NSS zrušil.

[7] Stěžovatelka poukázala na potvrzující závazné stanovisko EIA ze dne 8. 4. 2022, vydané ministryní životního prostředí, jímž byla potvrzena obě předchozí stanoviska EIA (původní ze dne 22. 8. 2013 a verifikační ze dne 15. 3. 2016). Konstatovala, že potvrzující

pokračování

stanovisko vyvrací nepodložené pochybnosti o platnosti původního stanoviska EIA. Stěžovatelka namítla, že krajský soud učinil technické vyhodnocení změn projektové dokumentace a dospěl k nepřipadným závěrům o jejich významu. Stěžovatelka odmítla závěr krajského soudu, že změny projektové dokumentace nebyly posouzeny z hlediska hlukové zátěže. Z výrazu *změny v technologii přечиštění vzdušiny odváděné vzduchotechnikou (záměna technologie dopalovací jednotky, doplnění vodní vypírky výduchových filtrů s plynem)* není podle stěžovatelky zřejmé, ke kterým změnám projektu krajský soud přiřadil spekulované negativní vlivy na životní prostředí. Stěžovatelka zdůraznila, že veškeré změny odtahované vzdušiny a jejího čištění se odehrály v letech 2014 až 2016. K tomu odkázala na integrované povolení ve znění jeho změn. Stěžovatelka připustila, že v souvislosti se zrušením stahovací a zinkovací linky došlo ke změnám v celkové vzduchotechnice (zrušení technologické vzduchotechniky zrušené linky). Dodala, že pro zachování celkových vzduchotechnických poměrů ve výrobní hale a k zajištění trvalého plnění hygienických limitů a podmínek integrovaného povolení byla do projektu jako náhrada zrušené technologické vzduchotechniky zařazena prostorová vzduchotechnika.

[8] Uvedené změny podle stěžovatelky posoudily orgány integrované prevence, neboť integrované povolení řeší všechny složky dopadů na životní prostředí. Stěžovatelka podotkla, že součástí projektové dokumentace je také hluková studie. Veškeré podklady posoudila rovněž Krajská hygienická stanice Středočeského kraje a v odvolacím řízení Ministerstvo zdravotnictví (závazné stanovisko ze dne 26. 7. 2021). Stěžovatelka uzavřela, že stavební úřad vyhodnotil zúžení záměru (vypuštěny technologie s větším vlivem na životní prostředí) správně a vzhledem ke zmenšení vlivu na životní prostředí nepožadoval druhé verifikační stanovisko, neboť první bylo dostačující. Dodala, že krajský soud chtěl po stavebním úřadu formálnější, prakticky nesamostatný postup, ale zároveň požadoval, aby stavební úřad samostatně posoudil otázky náležející jiným subjektům.

[9] K problematice vsakování dešťových vod stěžovatelka uvedla, že stavebník se ve vyjádření k odvoláním podrobně vypořádal s uplatňováním vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, která upravuje problematiku zneškodňování srážkových vod. S tímto vyjádřením se žalovaný ztotožnil (strany 6, 7 a 14 jeho rozhodnutí). Krajský soud podle stěžovatelky formalisticky požaduje další vysvětlení k dané problematice, ačkoli zasakování se po změně zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), nepovažuje za prioritní způsob zneškodňování. Závěry krajského soudu stran izolační zeleně podle stěžovatelky nerespektují skutečný stav věci, jsou rozporuplné a spekulativní. Stěžovatelka zdůraznila, že izolační zeleň se v daném místě nachází a krajský soud ve svých požadavcích překročil rámec platných právních předpisů.

[10] Stěžovatelka namítla, že tvrzení krajského soudu, podle něž se žalovaný nevypořádal s námitkami vlivu zápachu na kvalitu prostředí, je v rozporu s odstavci 136 a 137 napadeného rozsudku a s rozsudky obecných soudů ve věci imisí z provozu povrchových úprav (ukončeno rozsudkem NS ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 22 Cdo 3223/2020). Stěžovatelka odmítla, že by žalovaný na příslušnou odvolací námitku nereagoval. Žalovaný se totiž ztotožnil s vyjádřením stavebníka (strany 5 a 14 jeho rozhodnutí). V této části označila stěžovatelka odůvodnění napadeného rozsudku za nesrozumitelné.

[11] Úvaha krajského soudu, že námitka vadných vstupů pro výpočet vzduchotechniky by mohla být námitkou vážnou, zpochybňující i případné navazující závěry dotčených orgánů a stavebního úřadu v oblasti související s ochranou ovzduší a veřejného zdraví, je

podle stěžovatelky čirou spekulací a nesmyslem. Stěžovatelka uvedla, že jde o marginální problém prostorové vzduchotechniky (zajištění teploty v hale), nikoli technologické vzduchotechniky, na kterou nemají venkovní teploty a teploty v hale žádný vliv.

[12] Závěr krajského soudu, že ověření pasportu stavby, který potvrdil existenci lakovny ve sporné stavbě, mělo být zrušeno, je podle stěžovatelky nepodložený a s tím související právní názor vyslovený v odstavci 98 napadeného rozsudku je nesrozumitelný.

Kasační stížnost žalovaného

[13] Žalovaný rovněž napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhl, aby jej NSS zrušil.

[14] Žalovaný namítl, že problematika izolační zeleně nebyla ve správním řízení zcela opomenuta. Soulad s územním plánem města Nymburk, pokud jde o izolační zeleň, posoudil stavební úřad dostatečně. Žalovaný považoval za podstatné, že rozhodnutí stavebního úřadu obsahovalo podmínky č. 8 a 9 o zkušebním provozu, a ukáže-li zkušební provoz, že izolační zeleň může přispět ke snížení hluku, lze takovou podmínku uložit v kolaudačním řízení.

[15] K otázce vsakování dešťových vod žalovaný uvedl, že v žalobních námítkách nenalezl argumentaci, jak by se odvádění dešťových vod mohlo dotknout práv žalobců. K vodním poměrům odkázal žalovaný ve svém rozhodnutí na integrované povolení, které nahrazuje závazné stanovisko vodoprávního orgánu. Podle žalovaného byla příslušná námitka ve správním řízení posouzena dostatečně v míře odpovídající její obecnosti. Žalovaný dodal, že dodatečným povolením se neměnily umístění ani objem stávajících staveb, plocha zastřešení, ani umístění či půdorys venkovních areálových ploch.

[16] Posouzení vlivů na životní prostředí považoval žalovaný za dostatečné. Změny stavebního záměru spočívaly především ve vypuštění zinkovací a stahovací linky s cílem omezit negativní vlivy stavby na okolí. Podle žalovaného nejde o případ, kdy by stavebník mohl záměrně zneužít toho, že chybí verifikační stanovisko. Naopak, stavebník uskutečnil technické řešení, které imise do okolí maximálně snižuje. Žalovaný poznamenal, že ani Ministerstvo životního prostředí nepožadovalo nové verifikační stanovisko. Dále poukázal na integrované povolení a provedená měření hluku. Podle žalovaného nenamítali žalobci umocnění zdroje hluku a také krajský soud uvedl, že dramatický nárůst hlukové imise neočekává. Technickou změnou ve vzduchotechnice, na kterou upozornil krajský soud, se zabývala krajská hygienická stanice i Ministerstvo zdravotnictví. Žalovaný shrnul, že rozhodnutí správních orgánů se řádně vypořádala s namítanými hlukovými vlivy na okolí stavby.

[17] Žalovaný namítl, že žalobci své výhrady k projektové dokumentaci (nesprávné technické propočty k vzduchotechnice) nedali do souvislosti s možným zásahem do svých práv. Jejich námítky byly ve správním řízení vypořádány v dostatečné míře odpovídající jejich obecnosti. Krajský soud podle žalovaného překročil žalobní body a porušil povinnost rovného zacházení s účastníky řízení.

Vyjádření žalobců ke kasační stížnosti stěžovatelky

pokračování

[18] Žalobci (zastoupeni advokátkou) ve svém vyjádření popsali historii areálu nyní vlastněného stěžovatelkou. Odmítli pasport pro spornou stavbu, který označili za lživý. Zdůraznili, že takovýto podnik s lokálním zdrojem emisí vyžaduje regulérní posouzení EIA, standardní územní řízení a standardní stavební řízení za účasti všech dotčených stran. Nic z toho však podle žalobců nebylo provedeno. Navrhli, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[19] Kromě tohoto podání předložili žalobci [zejména žalobkyně b)] soudu také svá laická vyjádření, v nichž upozorňovali především na vlivy sporné stavby a celkové okolnosti případu.

Replika stěžovatelky

[20] Stěžovatelka v replice poukázala na pasport stavby, který jí umožňuje stavbu užívat jako lakovnu. Zdůraznila, že upustila od předchozích úprav stahovací linky (s využíváním kyseliny sírové) a zinkovací linky (s využíváním kyseliny solné). Tyto linky byly zdrojem nepříznivých vlivů na okolí, ale stěžovatelka už je neprovozuje. Stěžovatelka zdůraznila, že svou žádost o dodatečné povolení stavby zúžila. Toto zúžení mohl posoudit stavební úřad, další verifikační stanovisko EIA proto bylo nadbytečné. Žalobci podle stěžovatelky *de facto* chtějí satisfakci za její předchozí činnost, která ovšem není předmětem daného řízení. Stěžovatelka vyzdvihla objektivní a nezájatý přístup žalovaného. Domněnky žalobců o škodlivosti stěžovatelčina provozu pro okolí byly opakovaně vyvráceny pravidelnými měřeními emisí (včetně hlukových studií) i v občanskoprávním sporu stěžovatelky a osoby zúčastněné na řízení II).

Duplika žalobců k replice stěžovatelky

[21] Žalobci odmítli tvrzení, že se v místě povolované stavby nacházela lakovna. Uvedli, že zpracovatel pasportu stavby, který existenci lakovny potvrdil, musel vycházet z nepravdivých a neověřených vstupních údajů. Pasport stavby podle žalobců prokazuje nezákonný postup stavebníka, stěžovatelky i žalovaného. Žalobci zdůraznili přiznání stěžovatelky, že provozovala zařízení, které bylo zdrojem nepříznivých vlivů na okolí. Stěžovatelka podle žalobců nedodržuje zákonné postupy a testuje, kde jsou hranice nezákonného jednání, které je ještě přípustné. Žalobci upozornili na historickou zkušenost s nekontrolovanou imisní zátěží, nemožnost užívat vlastní nemovitosti a negativní zdravotní vlivy. Podle žalobců není patrné, zda nyní použitá technologie odpovídá současným legislativním požadavkům na imisní zátěž lokality, včetně uvažovaných synergií. Do doby vyhodnocení imisní zátěže včetně synergických vlivů považují žalobci stávající lakovací provoz za hrozbu pro zdraví.

3. Posouzení věci

[22] NSS se nejprve zabýval přípustností kasačních stížností. Shledal, že výrok I napadeného rozsudku nijak nezasahuje do práv stěžovatelky a žalovaného, neboť jím krajský soud vyslovil, že stavebník není osobou zúčastněnou na řízení. Jedinou osobou oprávněnou napadnout tento výrok je právě stavebník. Stěžovatelka i žalovaný jsou tedy osobami zjevně neoprávněnými k podání kasační stížnosti proti výroku I napadeného rozsudku (§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

[23] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[24] NSS považuje předně za potřebné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze uplatnit, se tak musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Kasační stížnost je nepřipustná, pokud nesměruje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikatura tam citovaná). V nynější věci nesměrují proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku námitky stěžovatelky týkající se pasportu stavby. Tento pasport totiž nebyl předmětem správního řízení ani důvodem, pro který krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušil. NSS proto kasační námitky zpochybňující závěry krajského soudu stran pasportu stavby vyhodnotil jako nepřipustné.

3.1 Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[25] Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost v jeho vnitřní rozpornosti, pokud jde o argumentaci týkající se izolační zeleně a vlivu zápachu na kvalitu prostředí. NSS předesílá, že krajský soud nehodnotil požadavky na izolační zeleň ani vliv zápachu na kvalitu prostředí po věcné stránce. V obou případech jen shledal nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[26] Krajský soud upozornil na to, že žalobci byli aktivní a ve správním řízení vznesli námitky proti nadměrnému a nesnesitelnému zápachu. Podle krajského soudu tak bylo povinností správních orgánů se s těmito námitkami vypořádat. Zároveň krajský soud odmítl argument, že by v důsledku změny žádosti a podoby sporné stavby ztratily námitky žalobců význam. Konstatoval, že stavba má stále obsahovat lakovací a spárovací linku, s jejichž nepovoleným provozem mohla být spojena část pachové emisní zátěže, a správní orgány nevysvětlily, proč by se námitky proti zápachu měly vztahovat jen k zinkovací a stahovací lince. Krajský soud shrnul, že námitky ztráty pohody bydlení a snížení ceny nemovitostí v důsledku provozu sporné stavby neztratily na aktuálnosti ani po změně projektové dokumentace a bylo třeba na ně reagovat.

[27] Podstata argumentace krajského soudu tedy tkví v tom, že správní orgány dostatečně nevypořádaly námitky žalobců týkající se zápachu spojeného s (budoucím) provozem stavby, a rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud zároveň zmínil, že problematiku pachových emisí již řešily soudy v občanském soudním řízení se závěrem, že pachové imise jsou přiměřené místním poměrům a jejich závěry by měl stavební úřad respektovat. Podle krajského soudu proto nelze očekávat, že by námitky žalobců při věcném posouzení obstály.

[28] Tyto závěry krajského soudu nepovažuje NSS za vnitřně rozporné. Chybějící vypořádání námitek žalobců způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů bez ohledu na to, zda by mohly být důvodné, či nikoli. NSS proto nespatřuje žádné pochybení v tom, že krajský soud současně upozornil na výsledek občanského soudního řízení a na to, že správní orgány by jej měly respektovat. Poznámka krajského soudu o očekávané neúspěšnosti těchto námitek je pak logickým vyústěním jeho úvah. Jinou otázkou je, zda by tato dílčí nepřezkoumatelnost obstála jako samostatný (či jediný) důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Na tuto otázku však NSS nebude odpovídat, protože důvodů pro zrušení formuloval krajský soud několik. V takových

pokračování

případech je namístě, aby krajské soudy správním orgánům vytkly všechny nedostatky, které naleznou, aby další rozhodnutí bylo – pokud možno – bez vad.

[29] NSS nezjistil ani namítanou rozporuplnost závěrů krajského soudu týkajících se izolační zeleně. Také v tomto případě krajský soud vyhodnotil odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nedostatečné. Žalovaný totiž na základě odvolacích námitek žalobců nedoplnil do výroku rozhodnutí stavebního úřadu podmínku izolační zeleně, ani nevysvětlil, proč taková podmínka není nezbytná. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného přitom není v rozporu s jeho dalšími závěry, že se v daném místě izolační zeleň nachází a že by povinnost vysadit izolační zeleň mohla být uložena i v kolaudačním řízení (což však nelze zaručit).

[30] Lze proto uzavřít, že napadený rozsudek netrpí namítanou nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).

3.2 Verifikační stanovisko

[31] Hlavním důvodem, který vedl krajský soud ke zrušení rozhodnutí správních orgánů, bylo chybějící verifikační stanovisko podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2023.

[32] Podle tohoto ustanovení platilo, že *nejdříve 90 dnů před podáním žádosti o zahájení navazujícího řízení, nejpozději však v den podání žádosti o zahájení navazujícího řízení, předloží oznamovatel příslušnému úřadu, který vydal stanovisko, dokumentaci pro příslušné navazující řízení včetně úplného popisu případných změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko, a to v rozsahu části nebo etapy záměru, která je předmětem navazujícího řízení. Příslušný úřad ověří na základě oznámení o zahájení řízení zaslaného tomuto úřadu správním orgánem příslušným k vedení navazujícího řízení každý záměr a vydá nesouhlasné závazné stanovisko, jestliže došlo ke změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména ke zvýšení jeho kapacity a rozsahu nebo ke změně jeho technologie, řízení provozu nebo způsobu užívání. Tyto změny jsou předmětem posuzování podle § 4 odst. 1 písm. g). Jestliže nedošlo ke změnám záměru podle věty druhé, příslušný úřad vydá souhlasné závazné stanovisko. V tomto závazném stanovisku příslušný úřad s přihlédnutím k podkladům podle odstavce 1 určí, které z podmínek stanoviska jsou v důsledku jiných změn záměru neproveditelné, a to případně v součinnosti s příslušnými dotčenými orgány. Pokud nebyly dokumenty podle věty první předány ve stanovené lhůtě, má se za to, že nebyly předány.*

[33] Smyslem verifikačního stanoviska EIA je ověřit, zda záměr, k němuž bylo dříve vydáno stanovisko EIA, je shodný se záměrem, který je předmětem navazujícího řízení, a zda u něj nedošlo ke změnám, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2021, čj. 1 As 236/2018-86, č. 4292/2022 Sb. NSS). Verifikaci lze rozdělit do dvou kroků, kterými jsou faktické ověření změn záměru na základě zákonem stanovených podkladů (*coherence check*) a vydání závazného stanoviska k ověření změn záměru, tzv. verifikačního stanoviska (*coherence stamp*). Verifikace se provádí u každého záměru bez ohledu na dobu vydání stanoviska, soustředí se na případné změny záměru a verifikační stanovisko se vydává samostatně pro každé navazující řízení (Dvořák, L. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016 – komentář k § 9a odst. 6, dostupný v ASPI).

[34] Institut tzv. verifikace tedy spočívá v ověření shody mezi záměrem posuzovaným procesem EIA a tímtež záměrem v podobě, která je předmětem navazujícího řízení. Citované ustanovení upravuje dodatečný nástroj bránící provádění takových změn, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, a přitom nebyly posouzeny ve fázi EIA. „Na základě předložené dokumentace a oznámení o zahájení řízení ověřuje příslušný úřad každý záměr a soustřeďuje se na to, zda nedošlo k takové podstatné změně záměru (zejména jeho rozsahu, kapacity, technologie atd.), která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí. Verifikaci provádí příslušný úřad, který k záměru vydal stanovisko EIA. Podkladem pro provedení verifikace je dokumentace pro dané navazující řízení včetně úplného popisu případných změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko“ (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2024, čj. 9 As 277/2023-53).

[35] Krajský soud v napadeném rozsudku podrobně popsal průběh správního řízení a podklady, z nichž správní orgány vycházely; upozornil na jednotlivá podání účastníků a změny v popisu dodatečně povolované stavby (odstavce 23 až 69 napadeného rozsudku). NSS připomíná, že ve věci byly podány tři žádosti o dodatečné povolení stavby – první dne 20. 3. 2014 (projektová dokumentace z roku 2013), druhá dne 20. 9. 2016 (projektová dokumentace ze září 2016) a třetí dne 27. 4. 2020 (projektová dokumentace z února 2020). O těchto žádostech vedl stavební úřad společné řízení. K původnímu záměru vydalo Ministerstvo životního prostředí souhlasné stanovisko EIA ze dne 22. 8. 2013. Dne 15. 3. 2016 vydalo Ministerstvo životního prostředí souhlasné závazné stanovisko k ověření změn záměru a k ověření souladu předchozího stanoviska s novelizovanou právní úpravou. Toto ověřovací stanovisko EIA reagovalo na změny záměru, které předcházely jeho vydání a jsou zachyceny v projektové dokumentaci ze září 2016. K žádosti žalovaného potvrdila ministryně životního prostředí obě uvedená stanoviska svým závazným stanoviskem ze dne 7. 4. 2022 (vydaným až po skončení odvolacího řízení). V potvrzujícím stanovisku EIA mimo jiné uvedla, že pokud v mezidobí došlo k jiným úpravám záměru než k těm, které byly zhodnoceny ve stanovisku EIA 2013 a ověřovacím stanovisku EIA 2016, ministerstvo k nim závazné stanovisko podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nevydalo.

[36] Jak již NSS uvedl, příslušný k vydání verifikačního stanoviska je správní orgán, který vydal původní stanovisko EIA, tj. Ministerstvo životního prostředí. NSS zdůrazňuje, že jedině tento orgán je oprávněn (nadán pravomocí) posoudit, zda došlo ke změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí. K takovému posouzení není oprávněn žalovaný ani stavební úřad, tím méně pak stěžovatelka.

[37] Sama stěžovatelka v kasační stížnosti připustila, že ke změnám záměru došlo. Zmínila, že v souvislosti se zrušením stahovací a zinkovací linky byla zrušena též související technologická vzduchotechnika a byla nahrazena vzduchotechnikou prostorovou. Také stavební úřad ve svém rozhodnutí ze dne 30. 10. 2020 uvedl, že při ohledání na místě stavby dne 10. 1. 2020 zjistil, že stavba obsahuje další přidružené objekty, které nebyly předmětem původní žádosti ze dne 20. 3. 2014. Jednalo se o venkovní potrubí dopalovací jednotky a alkalického absorbéru do stávajícího komínu, chladicí agregát, katalytickou dopalovací jednotku včetně protipožární stěny, venkovní ocelovou plošinu a stavební úpravy části stavby SO.5, která se stala součástí stavby SO.1 (část prostoru pro umístění spárovací linky a část spojovací chodby do šaten). Tyto změny stěžovatelka nepopřela.

pokračování

[38] Krajský soud tedy správně uzavřel, že záměr prošel změnami. Nebylo přitom úkolem soudu zjišťovat, jaký měly tyto změny dopad na životní prostředí. Není proto podstatné, k jakým změnám krajský soud přiřadil potenciální zvýšenou hlukovou zátěž či jiné negativní vlivy na životní prostředí a zda význam změn, které zjevně nebyly zanedbatelné, posoudil správně. Za dané situace bylo naopak povinností stavebníka před zahájením navazujícího řízení (o žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 27. 4. 2020) postupovat podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Stavebník byl povinen předložit příslušnému orgánu (Ministerstvu životního prostředí) dokumentaci pro řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby včetně úplného popisu změn oproti záměru, který byl posouzen stanoviskem EIA 2013 a ověřovacím stanoviskem EIA 2016. To však stavebník neudělal.

[39] Není přitom podstatné, zda se podle stěžovatelky, žalovaného či stavebního úřadu jednalo o změnu významnou či méně významnou, neboť k posouzení toho, jaký byl význam změny záměru z hlediska vlivu na životní prostředí, je v dané věci povoláno výhradně Ministerstvo životního prostředí. Bez jeho verifikačního stanoviska neměl stavební úřad (ani žalovaný) nezbytný podklad pro rozhodnutí, který by závazně potvrdil, že nedošlo ke změnám majícím významný negativní vliv na životní prostředí a že záměr, který byl předmětem žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 27. 4. 2020, se shodoval se záměrem posouzeným stanoviskem EIA 2013 a ověřovacím stanoviskem EIA 2016. Verifikační stanovisko přitom stavební úřad ani žalovaný nemohli nahradit vlastními úvahami. Argument žalovaného, že rozhodnutí správních orgánů řádně vypořádala námitky o hlukových vlivech na okolí stavby, nemá na posouzení důvodnosti námitek týkajících se chybějícího verifikačního stanoviska žádný vliv. Není tak namístě ani výtky stěžovatelky, že krajský soud požadoval, aby stavební úřad samostatně posoudil otázky náležející jiným subjektům, ale ve vztahu k verifikačnímu stanovisku vyžadoval postup formálnější, prakticky nesamostatný. Závěr krajského soudu, že bylo nutné opatřit si verifikační stanovisko, plně odpovídá výše citované právní úpravě i judikatuře.

[40] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani potvrzující stanovisko EIA ze dne 7. 4. 2022. Odhlédne-li NSS od toho, že žalovaný rozhodl před vydáním tohoto stanoviska (již dne 27. 12. 2021), potvrzující stanovisko nic nevypovídá o tom, zda se stavba dodatečně povolovaná stavebním úřadem z hlediska vlivu na životní prostředí neliší od původního záměru. NSS nesdílí ani názor stěžovatelky, že potvrzující stanovisko EIA vyvrací pochybnosti krajského soudu o platnosti původního stanoviska EIA. Ministryně životního prostředí se totiž v potvrzujícím stanovisku EIA časovou platností předchozích stanovisek vůbec nezabývala a hodnotila jen jejich obsah.

[41] Tvzení žalovaného, že ani Ministerstvo životního prostředí nepožadovalo verifikační stanovisko, považuje NSS za argumentační faul. Stavebník totiž nesplnil svou povinnost informovat ministerstvo o změnách záměru a stavební úřad ani žalovaný mu toto pochybení nevytkli. Ministryně životního prostředí pak v potvrzujícím stanovisku EIA jednoznačně konstatovala, že přihlédla jen k těm změnám záměru, které byly zhodnoceny ve stanovisku EIA 2013 a ověřovacím stanovisku EIA 2016, a že verifikační stanovisko k případným dalším úpravám záměru vydáno nebylo. Z tohoto vyjádření však rozhodně nelze dovozovat, že ministerstvo verifikační stanovisko nevyžadovalo. Protože již stavební úřad zjistil, že záměr doznal změn, měl stavebníka upozornit na nezbytnost verifikačního stanoviska jako podkladu pro dodatečné povolení stavby. Nedostatek tohoto verifikačního stanoviska pak mohl v odvolacím řízení napravit též žalovaný. Ani ten však na změnu

záměru nezareagoval. Žalovaný navíc nemůže přenášet svou odpovědnost za to, že má k dispozici všechny potřebné podklady pro rozhodnutí, na jiný správní orgán.

[42] Ověřovací stanovisko EIA 2016 (stěžovatelka je nazývá *prvním verifikačním stanoviskem*) tak rozhodně nebylo dostatečným podkladem pro řízení o dodatečném povolení stavby, neboť záměr v mezidobí doznal změn, které ověřovací stanovisko EIA 2016 logicky nemohlo zhodnotit. Jak správně poznamenal krajský soud, v roce 2016 nebylo možné předpokládat, jakou podobu bude mít záměr dodatečně povolovaný v roce 2020. Zda tyto změny přinesly jen zmenšení vlivu záměru na životní prostředí (vypuštěny technologie s větším vlivem na životní prostředí), jak tvrdí stěžovatelka a žalovaný, mělo posoudit Ministerstvo životního prostředí právě postupem podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Pokud je stěžovatelka přesvědčena, že změny záměru nemají na životní prostředí negativní vliv, není soudu jasné, proč se tak vehementně brání jejich řádnému posouzení a zpochybňuje zákonnou povinnost stavebníka opatřit si k těmto změnám verifikační stanovisko.

[43] Stěžovatelka a žalovaný namítali, že integrované povolení a jeho změny řeší všechny složky dopadů na životní prostředí. NSS však již v minulosti vyslovil, že proces EIA a proces vydávání integrovaného povolení (a jeho změn) nelze zaměňovat – jsou sice komplementární, nikoli však v tom smyslu, že by jeden nahrazoval druhý. Tatáž změna záměru může zároveň podléhat jak posouzení vlivů na životní prostředí, tak i hodnocení z hlediska integrované prevence. Proces EIA oproti procesu vydávání integrovaného povolení umožňuje nesrovnatelně širší zapojení veřejnosti a zakládá jí právo účasti v navazujících řízeních (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2018, čj. 6 As 91/2018-74).

[44] Účelem posuzování vlivů na životní prostředí podle stejnojmenného zákona je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí s cílem posoudit co nejkomplexněji dopady záměru ještě před jeho realizací. Integrované povolení pak slučuje jednotlivá povolení vydávaná podle tzv. složkových předpisů na ochranu životního prostředí a stanoví podmínky pro provoz příslušného zařízení (často s velkým množstvím navazujících činností a spojených technologických jednotek). Konečně smyslem územního řízení je posuzovat naplnění podmínek pro umístění stavby v území. Předmět a účel všech uvedených řízení je rozdílný a jedná se o samostatná (oddělená) řízení. Přesto platí, že určité aspekty posuzovaného záměru mohou být z různých hledisek posuzovány ve vícero z těchto řízení (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2020, čj. 8 As 240/2019-69, bod 17).

[45] NSS setrvává na tom, že integrované povolení má jiný účel než stanovisko EIA. Integrované povolení ani jeho změny proto nemohou nahradit chybějící verifikační stanovisko, jehož účel NSS popsal v odstavcích [33] a [34] tohoto rozsudku. NSS nepřehlédl, že i řízení o vydání integrovaného povolení je navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a povinnost vyžádat si verifikační stanovisko EIA se proto vztahuje i na tato řízení. Případné verifikační stanovisko EIA získané pro účely některé z posledních změn integrovaného povolení by teoreticky mohlo být dostatečným podkladem i pro dodatečné povolení stavby, nicméně stavebník ani stěžovatelka žádné takové verifikační stanovisko ve správním řízení nepředložili, a stěžovatelka ani netvrdila, že by vůbec kdy bylo vydáno.

[46] Také hluková studie či měření hluku, závazné stanovisko krajské hygienické stanice a závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví, na které upozorňovali stěžovatelka

pokračování

a žalovaný v kasačních stížnostech, mají jiný účel než stanovisko EIA. Skutečnost, že tyto podklady jsou součástí spisové dokumentace, tak nic nemění na tom, že chybějící verifikační stanovisko představuje podstatnou vadu správního řízení a dostatečný důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu.

3.3 Vsakování dešťových vod

[47] Krajský soud žalovanému vytkl, že odvolací námitka vyjadřující pochybnosti žalobců o splnění podmínek bodu 4.4.2 územního plánu města Nymburk požadujících vsakování čistých dešťových vod ze střech a zpevněných ploch na pozemku areálu zůstala zcela bez reakce. Podle krajského soudu měl žalovaný vysvětlit, proč posouzení splnění zmíněných podmínek nemohlo spadat do předmětu řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, nebo proč tyto požadavky považoval za splněné či za bezpředmětné. Zároveň krajský soud konstatoval, že problematikou vsakování dešťových vod mohou být dotčeny zájmy ochrany životního prostředí, k jejichž prosazování je oprávněn žalobce c).

[48] Neobstojí proto námitka žalovaného, že v žalobních námítkách nenalezl argumentaci, jak by se odvádění dešťových vod mohlo dotknout práv žalobců. NSS připomíná, že žalobce c) byl účastníkem správního řízení v postavení spolku zaměřujícího se mimo jiné na ochranu životního prostředí. Postavení žalobce c) jako účastníka správního řízení a jeho oprávnění prosazovat zájmy související s ochranou životního prostředí žalovaný ani stěžovatelka nijak nezpochybnili. Minimálně ve vztahu k žalobci c) tak ze žaloby jednoznačně vyplývá, jak se problematika vsakování dešťových vod dotýká zájmů, které hájí.

[49] NSS prostudoval stěžovatelkou zmiňované strany 6 a 7 rozhodnutí žalovaného, kde je rekapitulováno stanovisko stavebníka, a odpověď na výše uvedenou odvolací námitku (vsakování dešťových vod, vztah k územnímu plánu) tam nenalezl. NSS proto nesouhlasí se stěžovatelkou, že by v tomto případě jako vypořádání odvolací námítky mohlo stačit, že se žalovaný na straně 14 svého rozhodnutí ztotožnil s názorem stavebníka. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani stěžovatelkou uplatněný argument, že zasakování se po změně vodního zákona nepovažuje za prioritní způsob zneškodňování dešťových vod. Tento argument ostatně v rozhodnutí žalovaného nezazněl.

[50] Žalovaný se mýlí, pokud má za to, že příslušnou odvolací námitku posoudil dostatečně v míře odpovídající její obecnosti. NSS považuje odvolací námitku týkající se vsakování dešťových vod a možného nesouladu s územním plánem za přiměřeně konkrétní. Za její vypořádání nelze proto považovat ani odkaz na integrované povolení. Tvrdí-li žalovaný v kasační stížnosti, že dodatečným povolením se nezměnily umístění ani objem stávajících staveb, plocha zastřešení ani umístění či půdorys venkovních areálových ploch, NSS podotýká, že tento argument žalovaný ve svém rozhodnutí v reakci na zmíněnou odvolací námitku neuplatnil. NSS proto nyní ani nebude hodnotit, zda by takové vypořádání postačovalo, či nikoli.

3.4 Izolační zeleně

[51] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřoval krajský soud také v tom, že žalovaný na základě námítky žalobců nedoplnil do výroku rozhodnutí stavebního úřadu podmínku izolační zeleně, ani nevysvětlil, proč taková podmínka není nezbytná. Tento závěr krajského soudu stěžovatelka přímo nezpochybnila.

[52] Ačkoli stěžovatelka považuje aktuální stav izolační zeleně za dostačující, NSS souhlasí s krajským soudem v tom, že stav izolační zeleně se může změnit. Možné odstranění stávající izolační zeleně (která se v místě podle stěžovatelky nachází) je sice určitou spekulací, nicméně žalobci v odvoláních upozorňovali na to, že stávající izolační zeleň je nedostatečná a vysazené túje uhynuly. Požadavek krajského soudu, aby žalovaný problematiku izolační zeleně řádně vypořádal, proto NSS pokládá za oprávněný. K tvrzení stěžovatelky, že krajský soud překročil rámec platných právních předpisů, NSS podotýká, že stěžovatelka neupřesnila, jaké právní předpisy měla na mysli. Soudům přitom nepřísluší domýšlet za účastníky jejich argumentaci, a proto se NSS danou námitkou blíže nezabýval.

[53] Tvrdí-li žalovaný, že stavební úřad posoudil otázku izolační zeleně dostatečně a že tuto podmínku lze uložit v kolaudačním řízení, pokud to vyplýne ze zkušebního provozu, vnímá to NSS jako nepochopení argumentace krajského soudu. Krajský soud vychází z požadavku žalobců stanovit podmínku izolační zeleně v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a žalovanému vytýká, že na to ve svém rozhodnutí patřičně nereagoval. Tento závěr krajského soudu tak nelze vyvrátit odkazem na rozhodnutí stavebního úřadu, kterému žalobci daný nedostatek vytkli, ani možností zřídit izolační zeleň v kolaudačním řízení, neboť výsledek zkušebního provozu, na který se žalovaný odvolává, nelze zaručit.

3.5 Vliv zápachu na kvalitu prostředí

[54] Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného bylo podle krajského soudu nedostatečné vypořádání odvolací námitky týkající se vlivu zápachu na kvalitu prostředí. V této souvislosti krajský soud zmínil také námitky ztráty pohody bydlení a snížení ceny nemovitostí v důsledku provozu sporné stavby, na což však stěžovatelka v kasační stížnosti nereagovala.

[55] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že stavebník ve svém stanovisku k odvoláním (strana 5 rozhodnutí žalovaného) tvrdil, že provoz nevyvolává více zápachu, než je v místě obvyklé, tedy neobtěžuje zápachem, a odkazoval na soudní rozhodnutí ve sporu mezi osobou zúčastněnou na řízení II) a stavebníkem. Žalovaný se pak na straně 14 svého rozhodnutí s názorem stavebníka ztotožnil. Vzhledem k tomu, že příslušná odvolací námitka zahrnovala též zmíněnou ztrátu pohody bydlení a snížení ceny nemovitostí, NSS souhlasí s krajským soudem, že se žalovaný měl k těmto otázkám vyjádřit podrobněji. Byť nelze vyloučit, že v kontextu stěžovatelkou zmíněných rozsudků obecných soudů by tento důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného samostatně nemusel obstát, NSS dodává, že rušících důvodů bylo několik a krajskému soudu nelze vytýkat, že žalovaného upozornil i na dílčí (méně významné) vady jeho rozhodnutí.

3.6 Nedostatky projektové dokumentace

[56] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřoval krajský soud také v tom, že ačkoli žalobci v odvoláních poukázali na konkrétní rozpory a neúplnost projektové dokumentace sporné stavby, rozhodnutí žalovaného neobsahuje obdobně konkrétní odůvodnění. Krajský soud tedy žalovanému vytkl, že příslušné odvolací námitky řádně nevypořádal. Tento závěr stěžovatelka ve své kasační stížnosti nezpochybnila, jen tvrdila, že šlo o marginální otázky a že krajský soud spekulativně zveličil jejich význam. NSS však přisvědčuje krajskému soudu, že v rozhodnutí žalovaného chybí odpověď na odvolací námitky týkající se projektové dokumentace. Opět – protože důvodů pro zrušení bylo

pokračování

několik, nepovažuje NSS za podstatné, zda se jednalo o otázku marginální, či nikoli. Krajský soud nijak nepochybil, pokud žalovaného upozornil i na tento nedostatek jeho rozhodnutí.

[57] K námitce žalovaného, že žalobci nedali své výhrady k projektové dokumentaci (nesprávné technické propočty k vzduchotechnice) do souvislosti s možným zásahem do svých práv, NSS uvádí, že žalobci byli účastníky správního řízení, v odvoláních řádně uplatnili konkrétní výhrady k projektové dokumentaci, a proto bylo povinností žalovaného jejich námitky řádně vypořádat. To žalovaný neučinil. NSS nesdílí názor žalovaného, že krajský soud překročil žalobní body a porušil povinnost rovného zacházení s účastníky řízení. Krajský soud naopak přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), při vypořádání každého žalobního bodu navíc přímo odkázal na konkrétní část žaloby, v níž byl ten který žalobní bod uplatněn. Nijak tedy neporušil rovnost účastníků řízení.

4. Závěr a náklady řízení

[58] Kasační stížnosti proti výroku I rozsudku krajského soudu nejsou přípustné, neboť stěžovatelé jsou osobami k jejich podání zjevně neoprávněnými. NSS proto v tomto rozsahu kasační stížnosti podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

[59] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnosti stěžovatelů proti výrokům II až IV rozsudku krajského soudu nejsou důvodné, a proto je v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[60] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a je tak povinna nahradit každému z úspěšných žalobců náklady řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci své náklady nevyčíslili, a proto NSS zahrnul do jejich nákladů jen odměnu a hotové výdaje jejich advokátky. Jiné důvodně vynaložené náklady řízení NSS nezjistil.

[61] Advokátka poskytla žalobcům dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky a duplika) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu (vyjádření k neúspěšnému návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku). Za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu standardně náleží částka 3 100 Kč (§ 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), zde jde však o společné úkony při zastupování tří osob. V takovém případě náleží advokátce za každou takto zastupovanou osobu odměna snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 480 Kč za osobu a úkon. Za úkon podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu pak náleží advokátce odměna v poloviční výši, tj. 1 240 Kč za osobu a úkon. Ke každému úkonu je třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). S ohledem na povahu zastupování v této věci přiznává NSS paušální náhradu vztahující se k jednomu společnému úkonu vždy jen jednou, nikoli třikrát (počet zastupovaných osob zde totiž nehraje roli). Celkově tak odměna advokátky činí 19 500 Kč (3 žalobci x 2 úkony x 2 480 Kč + 3 žalobci x 1 úkon x 1 240 Kč + 3 x paušál 300 Kč). Na každého ze žalobců připadá třetina této částky, a náklady každého ze žalobců tak činí 6 500 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit žalobcům náklady řízení stanovil NSS stěžovatelce přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[62] Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). NSS žalovanému neuložil

povinnost nahradit úspěšným žalobcům jejich náklady, neboť zástupkyně žalobců na kasační stížnost žalovaného nijak nereagovala, a žalobcům tak v řízení o kasační stížnosti žalovaného žádné náklady nevznikly.

[63] Osoba zúčastněná na řízení II) by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); to ale v této věci nenastalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. května 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu